

Lopes de Sequeira se înfățișă sultanului împreună cu alți nouă coțcari, între care am recunoscut fără greutate pe *João Coimbra*, *Vasco Martin Silveira* zis și Berbecul, *Nunho Delgado* și *Pantaleão Fernandez Taborda*, bătrâni tartori ai Cochinelului de pe când mă învăTEAM și eu pe-acolo. Dacă țin minte, Berbecul, căruia i se dusesese buhul pentru cât de bătut în cap se dovedise, era văr cu vestitul dom Silvinho Trei Picioare, dar asta nu-i sporea meritele cu nimic.

Ceilalți cinci erau *Fernão Vaz Cutinho*, dom *Tristão de Meneses*, ce câțiva ani după asta fu ridicat la rangul de capitão general al Indiilor, *Perô Alonso de Lorosa* și doi sobresalientes ai armadei, *Francisco Serrão* și *Fernão de Magalhães*, cum am aflat de la cei ce-avură ghinionul să se dea prinși.

De-aș fi știut încă atunci ce mațe pestrițe ascundea în el Magalhães ăla, aș fi pus chumbinii să-l afle și-n gaură de șarpe spre a-l scurta de zile. O dovediră din plin faptele despre care am și avut prilejul să vorbesc.

Oameni adevărați însă, Lorosa și Serrão se bucură și astăzi de laude, Dumnezeu să-i mântuie că au pierit amândoi, de mirare fiind că asemenea viteji ce răzbat veacul au văzut lumina zilei și-au viețuit printre coardele de portughezi.

Varthema nu era cu ei. Aveam să descopăr după trecerea valului că nici măcar nu se numărase printre cei de pe caravele, dar cum atunci când dracul îi adusesese în fața sultanului habar n-aveam de-ăst lucru, am intrat în dârdori căznindu-mă cumplit a dibui ce gânduri sucite clocea Sequeira.

E de la sine înțeles că de-acolo de unde-i vedeam ei nici puteau bănuși că s-ar afla vreun ins ce le pusese gând rău, chit că Serrão și Magalhães, ba chiar toți la un loc scăpărau din ochi prin orice cotlon de teama vreunei lucrături. Am priceput pe dată că nu era unul să nu aibă pumnal ori cuțit sub mantie, cum de altfel aș fi avut și eu într-o împrejurare ca aceea.

Cât despre solie, ce să zic? O știam pe de rost de când mă bășisem mult și bine în ea pe drumul Maduraiului și chiar m-am minunat cât de scurți la minte rămăseseră

portughezii de nu fuseseră în stare să schimbe nimic în atât amar de vreme.

Cum se isprăvi întreaga tevdură, iar cur vârgat ăla de Sequeira și ai lui se făcură nevăzuți, am coborât din ascunziș în sala Dreptej Judecăți și i-am spus Chaimului Orașului de Pământ:

— Ca să-i aburim de tot, nu care cumva să le faceți vreun dar. Și-așa au venit în fața mărețului nostru sultan cu palma-n cur. Darurile bogate le stârnesc bănuieli. O știu pe propria-mi piele de la Mombaça. Cei ce fac daruri neașteptate pregătesc în ascuns răfuiala... Porunciți deci neguțătorilor să se tocmească în toată legea, să nu dea vreo marfă fără de plată, cunoscând și ce osândă cer pentru asta: douăzeci-treizeci de lovituri la tălpi cu prăjina de bambus și ridicarea tuturor bunurilor din dugheană...

— Fie precum spui, ba mai mult. Voi porunci ca oricui îndrăznește altfel să i se ținuiască urechile în cuie de obloanele dughenei sale!

— Și mai e ceva: lăsați-i să fure. Să-și facă de cap prin lupanare chiar dacă ar fi să se ia la harță cu cineva. Vor plăti la capăt cu vârf și îndesat!

Uitasem Marea Oceanică sau pe portughezi? Cătuși de puțin! Zece zile s-au destrăbălat nelegiuit și hulpav și nu s-ar fi dat duși nici până la Judecata de Apoi. După atâtea luni în Marea Oceanică între bordurile mucedale caravelor, ar fi fost de mirare să facă altfel cu pământul sub tălpi, adulmecând mireasma îmbătătoare a înavuțirii.

Am poruncit în numele sultanului Mahmud să le iasă în cale otrepele cele mai nurlii din toată Malacca, lucru prea lesne de înfăptuit, căci destule din lepădăturile ce-și vindeau trupul o făceau fără încuviințarea Iamenului și de-i supărau pe chaimi aveau de tras mari ponoase. Prin ele, ca și prin upii ce fuseseră sorociți să le țină de urât, să le toarne băutură cât mai multă și mai amestecată, să-i îndemne la jocurile cele mai parșive și să-i târâie prin dughene, am izbutit să-i răspândim în Orașul de Apă și Orașul de Pământ

la o asemenea depărtare unii de alții încât să nu se poată auzi răcnind.

Cum viciile și trândăvia se au cu bunele rânduieli la fel ca spinarea cu biciul, în două-trei zile nici unul din golanii ce coborâseră la uscat nu mai voia în ruptul capului să lase chiolhanurile ca să se întoarcă seara între ai lor și mulți o ștergeau de pe corăbii fără îngăduința maștrilor sau piloților. Nu mi-a fost greu să aflu că vârașem dihonă între cei de rând și mai-marii lor și că aceștia din urmă aveau de înfruntat urlete și blesteme ori de câte ori cutezau să dea cea mai neînsemnată poruncă.

Asta și așteptam. Am cerut ca din zi în zi să fie sporit numărul felucilor, barcaselor și balangaiurilor ce să dea roată caravelor prepunând târguri cu de-ale gurii, mirodenii, mătăsuri și toate cele care le luau mințile. Apoi am făcut ca șmecherii lor anume trimiși să târguiască ghimbirul, scortişoara și cuișoarele, să strângă pe cheuri grămezi de mirodenii spre a fi îmboldiți să aducă neîncetat toate bărcile ca să le urce pe caravele.

Astfel nu numai că Sequeira va fi fost lipsit de puțința de a da de știre maștrilor pe navele lor, ci bărcile ălea, puse să se strecoare prin păienjenișul de ambarcațiuni anume pregătite, erau ale noastre cu tot ce mișuna în ele.

Aflând și ziua în care hotărâseră să tragă ancorele, am poruncit înțelegerea negoțului ca mărfurile să se adune pe țărm în așa măsură încât să creadă că nu vor avea răgaz să le ducă pe toate la corăbii. Atunci Sequeira s-a văzut nevoit nu numai să-și trimită acolo toți puchinoșii, lucru ce ne mulțumea pe deplin, dar să și poruncească celor de jos să lase chefurile spre a ajuta la căraușie, ceea ce-i aduse în pragul răzmeriței.

— A venit clipa! – își frecau mâinile Tufençi tocmai apărut și el din Seilam, Rhum-Batta și Wang Wei, iar Chaimul Orașului de Pământ abia dacă putea să nu zâmbească.

— Iată cum vom face – am spus. Măine, la cel de-al doilea gong, Tufençi va lua cu el patru chumbini și până

la douăzeci de upi și se va duce la Sequeira să-l poftească la ospățul de rămas-bun al sultanului. Nu mai e o taină pentru nimeni că ăștia se pregătesc să-și ia tălpășița. Până și buzunarele le au pline cu mirodenii, lua-i-ar dracu'!...

Când va vedea coloana de fum de sus de la templu, va face seama neisprăvitului și celor pe care îi are în preajmă, iar oamenii din balangaiuri vor năvăli deodată în toate caravelele. Wang, Jamal și Kemal le vor închide fuga spre larg cu cele treizeci de prao anume pregătite, iar domnia voastră, mărite Chaim al Orașului de Apă, veți porunci ca nici una din bărcile lor ce se vor afla la încărcat să nu scape. În Orașul de Pământ unde nespălații ăștia pe-o parte beau și pe-alta pișă, nobilul Chaim a rânduit astfel treaba încât mai înainte să zică vreunul păs, să fie cetluți în lanțuri și aruncați în beciurile Iamenului.

Bun înțeles, asta se va petrece de îndată ce se va vedea pe cer semnul de fum. Rog și poruncesc tuturor chumbi-nilor aici de față ca nimeni să nu miște înainte, orice s-ar întâmpla!...

În noaptea aceea am dormit rău. M-am trezit de câteva ori urlând ca din gură de șarpe, înspăimântat de fantasmeele ce mi se arătau. Am cerut să vină Cristóbal Colón să mă vegheze, dar tot nu m-am liniștit. Îl visam când pe dom Silvinho Trei Picioare necinstindu-mă cu mădularul lui de pomină, când se făcea că eram pe Santa Ana, încă sub porunca lui dom Diogo da Silva, încăierându-ne cu sectanții lui Dragut, lucru ce nu s-a întâmplat nicidecum astfel...

În zori m-am ridicat din așternut și am poruncit să mi se aducă ceai și de-ale gurii. Măinile îmi tremurau atât de tare încât n-am fost în stare să ridic ceașca. Nici demâncarea nu mi-a priit, deși Isabel se căznea să mi-o dea în gură gata mestecată. Măruntaiele îmi erau parcă strânse de un cerc de fier înroșit care nu lăsa nimic să intre în mine.

Am trimis după cele mai bogate straie pe care le aveam și slugile m-au îmbrăcat cu grijă, m-au ferchezuit și mi-au adus calul gata înșeuat.

Cu puțin înaintea primului gong, m-am înfățișat Chaimului Orașului de Pământ pe tăpșanul dinaintea Templului Păcii Eterne. Acolo fuseseră deja rânduite jilțuri pentru măritul sultan, cei doi Chaimi și pentru toți ceilalți ai-tai.

Chumbinii de rang înalt așteptau la o depărtare de zece pași poruncile ce le vor fi avut de dat ștafetelor ca să fie răspândite cu iuțea în toată cetatea.

— Prealuminatul sultan a trimis vorbă că sănătatea îl împiedică a veni. Îți încredințează însă, onorabile siahbandar, puterea ca alături de mine și de Chaimul Orașului de Apă să faci tot ce vei crede de cuviință ca treaba să curgă fără greș. Am sprijinit această hotărâre pentru că ai dovedit în zilele din urmă o prea bună cunoaștere a lucrurilor ca să nu se țină seama de îndemnurile tale – a glăsuit Chaimul Orașului de Pământ.

M-am înclinat și-am mulțumit pentru încrederea ce mi se arăta.

— Să nu pierdem vremea – am spus. Oamenii știu ce au de făcut. Porunciți chumbinilor să vegheze la împlinirea lucrărilor după cum s-a hotărât.

O clipă mai târziu, ștafetele au prins să se risipească în fugă pe la pâlcurile de upi adunate în locurile din oraș de unde aveau să treacă la fapte.

De pe măgura templului totul se înfățișa ca o comedie cu păpușele de lemn din vremea iarmaroacelor din Castilla. Mă luptam cu gândul că întâmplările prin care aveam să trecem nu erau nici pe departe aidoma, dar Dumnezeu Unul îi apăra pe portughezi și nu mă lăsa a vedea altfel.

Peste cetatea întinsă la picioarele mele s-a întrupat atunci Fiul, vreunul din Apostolii Săi sau Îngerul Domnului ce nu-mi dădea pace nici la atâta vreme. Pășea nepăsător prin întinderea pâcloasă, ori nu știu. Mersul Îl purta peste apele Mării Oceanice dincolo de cheuri, de portughezii care se căzneau într-o zădărnici asemenea furnicilor, de ambarcațiunile ce le pândeau orice mișcare, de blestematele caravele împrejurul cărora ai noștri fojgăiau aproape

nepăsători, de prao-urile lui Wang apărute cu încetul de dincolo de promontoriu.

Am văzut atunci cum Jesús Fiul Omului Și-a întors fața către mine și m-a privit cu nepăsare și m-am cutremurat de amintirea dimineții cu vulpea și ariciul și cuțitul înfipt în pământ de după fuga din Sevilla.

Două lacrimi de durere ori de ură mi-au țâșnit din colțurile ochilor și-am ridicat mâna. Am auzit îndărătul meu ierburile trosnind și am simțit mirosul fumului. În mai puțin decât ai trage o sudalmă, din Orașul de Pământ a răzbătut un vaiер, iar jucărelele plutitoare ale portughezilor au pierit în Orașul de Apă sub potopul de săgeți, lănci și pietre.

Chaimii s-au ridicat în picioare și s-au înclinat atât cât le permitea rangul în fața unui merituos de rang mai mic, iar ai-taii și chumbinii au izbucnit în urale, ridicându-mă în slavă cu tot cu jilț.

Atunci însă, în pofida oricărор аșteptări, am văzut caravelele înălțându-și randele, trincile și verbaforii. Virau ancorele și se аșezau de-a lungul valurilor cu bombardele în bătaie către flotila lui Wang Wei. Am răcnit să fiu lăsat jos, dar larma era prea mare. Toți mă ovaționau ca pe cel mai de seamă amiral al Mării Oceanice și parcă le luase Dumnezeu mințile.

Au încetat hărmălaia când gurile de foc au apucat să bubuie. Au întors către mine priviri ca ale bivolilor împinși spre casap, însă nu mai era nimic de făcut. În câteva clipe s-a căscat un gol în jurul caravelor atât din pricina ambarcațiunilor atinse de ghiulele, cât mai ales a acelor nespălați ce-și puneau palma-n cur slăbind strânsoarea tocmai când se cerea mai aprigă.

Wang și ai lui se băteau ca niște draci, dar era prea târziu. Cât ai apuca un portughez de beregată, trei prao se duseră dracului, iar alte două prinseră să ardă ca iasca. Astfel făcând pârție, blestematele de caravele scăpară în larg, ba chiar avură vreme să аștepte una ori două dintre bărcile ce spărseseră blocada până la ele.